

Döglött pacsirta nyárshegyen.
Halott madár. Kozák pika.
Magára húzta, hazám, földedet
legjobbaid legjobbika.

Nádasdy Ádám

Jóval a szezon vége után

Petőfi emlékére

Nem reccsen, nem gyémántkemény a fagy:
a gyökérszagú levegő elég.
Tóparti séta, búcsúvacsora,
a gyertya is úgy jó, ha végigég.

Harsányan írt, imperatív színekkel,
ahogy a festő, Csontváry csinálta.
A szabadság, a szerelem piros,
a fű zöld, az ég kék, a szalma sárga.

Ez a tél sáros, öreg, suttogó,
a nád között a ködbe fut a stég.
A tó vize az eget kérdezi,
a válasz: átitató szűrkeség.

Próbálok toborozni magamat,
vén tagjaimat, lelkeimet,
figyelni arra: mi van odafönt,
és melyik pap lesz, aki eltemet.

Ő láthatott még egy-két kósza angyalt;
ahol nekünk nem látszik semmi rég.
Az ürességbe meresztjük szemünket –
igen, de lenn a földön van az ég.

